

N:o 13.

Ank. till Riksd. kansli den 18 mars 1909, kl. 3 e. m.

Andra Kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande (n:o 3) angående herrar Bergs i Staby och Nylanders motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t rörande anordnande af landbrukshögskoleundervisning.

I en inom Andra Kammaren väckt och till dess första tillfälliga utskott hänvisad motion, n:o 87, hafva herrar Berg i Staby och Nylander föreslagit, »att Riksdagen måtte ingå till Kungl. Maj:t med underdånig hemställan om utredning och förslag rörande anordnande af landbrukshögskoleundervisning, vare sig vid en fullt fristående läroanstalt eller i samband med en eller flere närstående undervisningsanstalter».

Till stöd för detta förslag hafva motionärerna anfört följande:

Då på 1840—1860-talen den offentliga landbruksundervisningen först ordnades i Sverige, upprättades blott två slags landbruksläroanstalter: statens landbruksinstitut och med statsmedel understödda landbruksskolor. Båda läroverkstyperna hade samma uteslutande eller, — hvad instituten beträffar — hufvudsakliga syfte: att gifva grundläggande utbildning för kommande praktisk verksamhet vid jordbruk. *Motionen.*

Det kraftiga framåtskridande, som under den följande tiden gjort sig gällande i afseende på landets modernäring, har naturligtvis medfört

Bih. till Riksd. Prot. 1909. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 13 Häft. (N:o 13).

nya och ökade kraf på landtbrukarnes yrkesutbildning och dessa kraf hafva tillgodosetts genom ökad omfång och större intensitet vid den undervisning, som meddelas vid de högre likaväl som vid de lägre läroanstalterna. Den lägre undervisningen har också blifvit fördelad på flere olika slag af skolor och kurser, lämpade efter de kunskapssökandes olika kraf på utbildning samt arten af deras blifvande verksamhet, och helt nyss har en af regeringen tillsatt kommitté aflämnat ett förslag till den lägre landtbruksundervisningens ordnande, så omfattande och afpassad efter olika syften och förmåga att bekosta sig undervisning, att, om förslaget blir genomfördt, vårt land i afseende på landtbruksundervisning på det lägre stadiet kommer att höra till dem, som hafva det bäst ordnad.

För den högre landtbruksundervisningen hafva vi däremot fortfarande blott ett slag af läroanstalter, landtbruksinstitutet, trots det att denna undervisning bör afse ganska olika syften och meddelas till personer med mycket olika grundläggande underbyggnad.

Institutet hafva till ändamål dels att dana praktiska jordbrukare, nämligen brukare af något större jordegendomar samt förvaltare och inspektorer vid sådana, dels att gifva landtbrukslärare, konsulenter, landtbruksingenjörer, landbrukskemister och frökontrollanter teoretisk undervisning i landtbrukets grundläggande vetenskaper och i de egentliga landtbruksämnen, dels slutligen att bereda tillfälle till fria studier af mer vetenskaplig art. Därjämte är nu också fråga om att till institutet förlägga en del af landtmätarnes teoretiska utbildning.

På grund af olikheten i de syften, som olika elever söka nå genom undervisningen vid institutet, är också den teoretiska grundval, på hvilken undervisningen skall byggas ganska växlande. Undervisningen är gemensam för den redan i själfständigt vetenskapligt arbete öfvade, vid universitetet utexaminerade doktorn eller kandidaten, den nyblifne studenten och ynglingen som vid elementarläroverk eller genom särskildt förhör visat sig äga det för realskoleexamen erforderliga måttet af kunskaper i svenska, matematik och naturalhistoria.

Uppenbarligen kunna dessa väsentligt olika ändamål icke tillgodoses genom en för alla institutets elever lika utbildningskurs, och det har därför äfven med rätta framhållits, att de mer vetenskapliga studier, som böra ingå i landtbruksundervisningens och försöksledarnes utbildning icke blifvit i tillbörlig grad tillgodosedda vid institutet. Därför har ock varit omöjligt att till ledare för landets försöksväsen på jordbrukets område få personer, som förena önskvärd vetenskaplig utbildning med en ingående kännedom om den praktiska landthushållningens ekono-

miska förhållanden och arbetssätt, och till landbrukslärare och konsulenter har till största delen måst antagas personer, hvilka icke för sitt maktpåliggande värf fått någon särskild utbildning utöfver en genomgången institutskurs. Likaså kunna, som känt är, de blifvande landbruksingenjörerna icke få sin fulla teoretiska utbildning vid instituten utan måste komplettera denna med en kortare kurs vid tekniska högskolan.

Detta var förklarligt, så länge behovet af personer med grundligare teoretiska studier var jämförelsevis litet, så att det icke ansågs antagligt, att en särskild högre undervisning skulle komma att sökas mer än af ett ringa fåtal. Men tiderna hafva ändrats. I hvarje län anställas numera konsulenter af olika slag, fordringarne på landbrukslärarne hafva betydligt ökats, och sedan försöksväsendet flyttats ut till det praktiska jordbruket i landets olika delar, fordras ej blott ledare med grundliga vetenskapliga insikter i förening med praktisk erfarenhet i jordbruk och husdjursskötsel utan äfven en hel stab af personer med något högre utbildning för försökens anläggning, observation och bearbetning. Slutligen är det också önskvärdt, att vetenskaplig forskning på jordbrukets område kommer att bedrivas i vårt land i större utsträckning än hittills. Sådan forskning är nödvändig för jordbrukets framåtskridande, och det går ej an att, som hittills skett, på detta område i hufvudsak inskränka sig till att söka tillämpa och draga gagn af resultaten af det vetenskapliga arbete, som utförts i andra länder.

Att den högre, vetenskapliga utbildningen på jordbrukets område behöfver mer än hittills tillgodoses, torde också numera vara allmänt erkänt. Men sätten för detta ändamåls vinnande kunna vara flere. Att, som hittills skett, blott öka kurserna vid instituten kan uppenbarligen ej vara lämpligt. Därigenom blifva dessa läroverk allt mindre lämpliga för dem, för hvilka de hufvudsakligen äro afsedda — de blifvande praktiska jordbrukarne. De elever, som söka utbildning till praktiska jordbrukare, skola helt visst på grund af sina svaga grundläggande kunskaper och troligen äfven genom bristande intresse för en undervisning, som de till stor del icke anse sig behöfva, komma att hindra undervisningens upprätthållande på den vetenskapliga nivå, som synes önskvärd för dem, hvilka söka en längre gående teoretisk undervisning.

Däremot kan man tänka sig, att mer vetenskapliga studier skola kunna anordnas i en högre afdelning eller fortsättningskurs vid instituten, och för denna utväg har k. landbruksstyrelsen uttalat sig i ett till Kungl. Maj:t ingifvet underdånigt yttrande i ämnet.

Mot en sådan anordning kunna dock, synes det oss, tungt vägande skäl anföras. Det torde på alla andra områden anses för afgjort omöjligt att vid ett och samma läroverk och med samma lärare meddela undervisning af två olika grader, populär och vetenskaplig, elementar- och högskoleundervisning. Detta synes oss äfven gälla landbruksundervisningen. Det är svårt för lärarne att meddela två olika, för elever på olika utbildningsståndpunkt lämpade kurser i samma ämne. Läraren drifves lätt af intresse för sitt ämne och af nit för undervisningen att söka i den lägre kursen inrymma så mycket som möjligt af hvad han anser vara af gagn för lärjungarne, och följden blir, att den lägre kursen blir pressad med läsläsning mer än densamma med sin svaga underbyggnad kan smälta, under det att den högre kursen, som väl till stor del kommer att bestå af från institutet nyligen afgångna lärjungar, får sin tid upptagen af repetition af hvad de studerande redan i den lägre kursen haft tillfälle att inhämta. Den hittills vunna erfarenhet med den sedan 1892 vid Ultuna förekommande stipendiatinstitutionen talar afgjort i denna riktning.

Högskoleundervisningens förläggande till landbruksinstitutet är således enligt vår mening olämplig, och ändamålet med densamma skulle knappt kunna vinnas annat än genom dess förläggande till en verklig högskola, hvilken då af många skäl bör förläggas till Stockholm.

Den nära beröringen och kanske i viss mån samverkan med öfriga där befintliga högskolor skulle otvifvelaktigt bidraga att väcka och underhålla ett friskare och mera vidsynt vetenskapligt intresse, än om studierna förlades på landet. Därtill kommer, att landbrukshögskolan skulle kunna komma att draga nytta af en del af de framstående lärarekrafter, som finnas vid dessa andra högskolor, ja för vissa speciella studiegrenar skulle möjligen landbrukshögskolans studerande kunna få tillträde till t. ex. veterinärinstitutet, tekniska högskolan, skogsinstitutet och Stockholms högskola, likasom ock de studerande skulle kunna få deltaga i arbetena vid centralanstalten för jordbruksförsök, där de skulle blifva i tillfälle att sätta sig in i undersökningarnes och försökens teknik och på samma gång fylla den vid denna anstalt nu mycket kända bristen på extra assistenter.

Vid afgörandet af frågan om landbrukshögskolestudiernas förläggande till den ena eller andra platsen spelar kostnadsfrågan en stor roll. Huru denna ställer sig för det ena eller andra förslaget, är ganska ovisst, men det synes oss tvifvelaktigt, om en öfverbyggnad på landbruksinstitutet skulle blifva billigare än en till Stockholm förlagd landbrukshögskola. Väl skulle upprättandet af en landbrukshögskola i

Stockholm fordra upprättande af åtskilliga nya läraretjänster, men det samma blefve också, om än i mindre mån, nödvändigt vid en eventuell utvidgning af landbruksinstituten, då det ju vid flere tillfällen framhållits, att vissa lärare äro så strängt upptagna af sin nuvarande undervisning, att ökade lärarekrafter redan för den nuvarande undervisningen äro erforderliga. Vid instituten skulle erfordras nybyggnader ej blott för undervisningen utan äfven för elevernas bostäder och mathållning samt för bostäder åt de nya lärarne, vid en landbrukshögskola i Stockholm däremot endast för undervisningslokaler. Vidare bör i detta sammanhang märkas, att det skall blifva svårt att, som saken torde uppfattas, gynna blott det ena af rikets båda landbruksinstitut med en fortsättningskurs. Helt visst skola kraf framställas om inrättande af en sådan vid båda instituten, och ifall detta kraf tillmötesgås blifva kostnaderna för nya byggnader, lärarelöner och andra undervisningskostnader fördubblade.

Slutligen bör i detta sammanhang påpekas, att för en landbrukshögskola i Stockholm en redan antydd samverkan med andra där befintliga institutioner skulle kunna ej blott bereda den förra vissa fördelar för undervisningen, utan också medföra afsevärda besparingar i anläggnings- och underhållskostnader, och från denna synpunkt synes det synnerligen önskvärdt, att frågan om landbrukshögskola upptages till slutlig behandling under den närvarande tiden, då stora planer om nybyggnader och omorganisation föreligga eller redan äro afgjorda för flere af de till Stockholm förlagda högskolorna. Å veterinärinstitutet uppföras för närvarande storartade nybyggnader för en kostnad af öfver två millioner kronor, för skogsinstitutet föreligger till betydliga belopp uppgående förslag till nybyggnader och likaså lär förslag till utvidgning af tekniska högskolan vara uppgjort, hvilket beräknas kräfva nybyggnader för åtskilliga millioner.

Det torde icke kunna råda något tvifvel om att landbrukshögskoleundervisning skall kunna anordnas i samband med någon eller några af dessa institutioner utan synnerligt ökade kostnader, om så sker i samband med omorganisation af nybyggnaderna för dem, men om tiden nu försittes och dessa läroanstalter väl fått sina kraf på nybyggnader tillgodosedda och sin undervisning ordnad i de nya lokalerna, skola helt visst stora svårigheter yppa sig att få en landbrukshögskoleundervisning anordnad vare sig i samband med andra undervisningsanstalter eller vid en fristående högskola.

Vi hafva visserligen kännedom om att sakkunnige, som af Kungl. Maj:t tillsatts för afgifvande af förslag i fråga om ordnande af landt-

mäteriundervisningen, äfven fått i uppdrag att biträda med utredning och utarbetande af förslag om utbildningskurser för blifvande landtbrukslärare m. fl., men då dels detta uppdrag icke synes omfatta hela frågan om en landbrukshögskolas upprättande, och dels de betänkan- den, som remitteras till de sakkunnige, gå ut på den högsta landtbruksundervisningens samt den teoretiska landtmäteriundervisningens förläggande till landtbruksinstitutet, hafva vi ansett önskvärdt, att Riksdagen måtte uttala sig för, att frågan om en landtbruksundervisning på högskolestadiet i hela sin omfattning blefve upptagen till utredning.

*Utskottets
yttrande.*

Utän tvifvel är den fråga, som af motionärerna beröres, af stor betydelse. De stora framsteg, som under senast förflutna halfsekel gjort sig gällande på jordbrukets område, hafva väsentligen sin orsak däri, att den vetenskapliga forskningen under denna tid direkt inriktats på utredandet af jordbrukets naturvetenskapliga och — om än i mindre mån — ekonomiska grundvalar, samt däruti att de vunna forskningsresultaten spridts bland jordbrukarne och af dem blifvit tillämpade? Om ock detta gäller äfven vårt land och om äfven hos oss synnerligen betydande vetenskapsmän arbetat på jordbrukets område, så torde ej kunna förnekas, att det vetenskapliga arbetet hos oss mindre än i åtskilliga andra länder haft landtbruksfrågors lösning till ändamål och att på grund däraf vårt jordbruk i ej ringa grad varit hänvisadt till att tillämpa i andra länder, i synnerhet i Tyskland och Danmark, och därför under andra förhållanden vunna forskningsresultat.

Detta i åtskilliga afseenden ogynsamma förhållande har berott af flere omständigheter, men utan tvifvel ej minst däraf, att vårt land saknat vetenskapliga undervisningsanstalter på jordbrukets område, anstalter, som dels kunnat utbilda vetenskapliga forskare dels gifva blifvande landtbrukslärare och konsulenter en mera ingående kännedom om den vetenskapliga forskningens resultat. Landtbruksinstitutet hafva gjort allt, hvad af dem kunnat begäras i denna riktning, men deras öfvervägande praktiska uppgift har naturligen hindrat dem att i någon större utsträckning ägna sig åt vetenskapligt arbete. Följden häraf har blifvit, att å ena sidan de lärare och konsulenter, som år ifrån år utgått från dessa institut, icke kunnat erhålla en så ingående teoretiskt vetenskaplig insikt, som kunnat synas önskvärd, och å andra sidan de, som velat ägna sig åt landtbruksvetenskapligt arbete, fått börja denna sin lifsgärning utan erforderlig kännedom om det yrke, som deras arbete varit afsedt att gagna.

Motionärerna hafva med rätta framhållit, att detta sakernas till-

stånd ej längre kan få fort fara. Intresset för vetenskapliga forskningar på landtbrukets område har vaknat och växer för hvarje dag, och angelägenheten att genom landtbrukslärare och konsulenter sprida denna forsknings resultat till landets praktiska jordbrukare erkännes alltmera. Frågan om en högre landtbruksundervisning är obestridligen aktuell. Detta framgår äfven af att denna fråga blifvit af myndigheterna upptagen genom det af landtbruksstyrelsen framställda förslaget om en högre afdelning eller fortsättningskurs vid instituten. Redan förut hade en framställning inkommit från landtmäteristyrelsen angående anstalter för en högre landtbruksundervisning för landtmäterielever att ingå i en reformerad landtmäteriuundervisning. Sedermera har Kungl. Maj:t tillsatt en kommitté med uppgift att »inom jordbruksdepartementet biträda vid utredning samt utarbetande af förslag i fråga om orduande af landtmäteriuundervisningen äfvensom inrättande af utbildningskurser för blifvande landtbrukslärare m. fl. samt med dessa ämnen i samband stående frågor».

Så som sistnämnda kommittéuppgift blifvit formuleradt, torde det icke kunna sägas vara begränsadt till den möjlighet, som landtbruksstyrelsen föreslagit, nämligen en påbyggnad på landtbruksinstituten. Men å andra sidan är ej heller uttryckligen uttaladt, att frågan om en högre och vetenskaplig landtbruksundervisning i hela sin omfattning upptages till pröfning. Det är uppenbarligen en sådan utvidgning af den igångsatta utredningen, som motionärerna önska.

Enligt utskottets mening tala alla skäl för att en sådan utvidgning sker. Onekligen uppfyller ej den tilltänkta fortsättningskursen alla önskningar angående en högre undervisning på ifrågavarande område, som med fog kunna framställas. Därmed har utskottet icke på något sätt velat uttala sig angående den väg, hvarpå frågan om en högre landtbruksundervisning slutligen bör lösas, ej heller velat göra gällande, att den behöfver lösas i hela sin omfattning på en gång. Utskottet vill endast framhålla önskvärdenheten af att, då onekligen flere vägar synas möjliga, de alla blifva upptagna till pröfning. Den af landtbruksstyrelsen föreslagna utvidgningen af landtbruksinstituten är *en* möjlighet; motionärerna hafva förordat *en annan*, nämligen en särskild landtbruks-högskoleundervisning i Stockholm, eventuellt anordnad i samband med andra högskolor därstädes; *en tredje* möjlighet torde ock kunna tänkas, nämligen att förlägga den nya högskoleundervisningen till ett af universitetet med eller utan samband med närliggande institut. Utskottet håller ock före, att en utredning af frågan är brådskande såväl på grund af hvad i saken redan åtgjorts som ock emedan uppslag till

densammas lösning möjligen skulle kunna gifvas i samband med påtänkt omorganisation af andra läroanstalter.

Af nu antydda skäl och i betraktande däraf, att den begärda utredningen skulle kräfvat endast en utvidgning af det uppdrag, som statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet redan lämnat tillkallade sakkunnige får utskottet hemställa,

att Andra Kammaren för sin del beslutar, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning och förslag rörande anordnande af landtbrukshögskoleundervisning på sätt, som kan synas lämpligast.

Stockholm den 18 mars 1909.

På utskottets vägnar:

NILS EDÉN.

Herr Sten Nordström har anhållit att få antecknadt, att han icke deltagit i slutbehandlingen af detta ärende inom utskottet.
